

Vršovice 6.5.2012

Pozdrav: Milé děti, milé sestry, milí bratři, všechny vás vítám na dnešní bohoslužbě, na kterou jsme byli všichni pozváni Hospodinem, abychom poslouchali svědectví o Božích činech a děkovali za ně.

Píseň: 161 sl.1

Introit: Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci. Zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost. Ž 98,1a2b

Píseň: 221 Když ráno slunce vzhází

Modlitba: Pane Bože, náš Otče, děkujeme, že jsme směli přijít a že uprostřed všeho, co jsme zažili a zažíváme, smíme naslouchat příběhům o tom, jak Ty si představuješ lidský život. Co v něm považuješ za důležité a co zase za zbytečné. Vyznáváme, že my sami v tom máme zmatek, že v tom jsme všichni jako děti.

A tak děkujeme, že Ti smíme naslouchat. Že smíme slyšet, že Ty víš, jací jsme, že víš, že děláme chyby, že děláme i veliké chyby, ale Ty nás neopouštíš. A my tak smíme vědět, že jsi nás provázel uplynulým týdnem a slibuješ nám, že nás budeš provázet i ve dnech příštích.

Moc Tě prosíme, abychom tuto jistotu směli mít nejen my, ale všichni Ti, kdo se neumí smířit sami se sebou, kdo se ženou za přeludy, jen aby měli pocit, že jsou přijímáni. Prosíme, provázej nás všechny v Duchu svatém.

Amen.

Čtení: Lk 15,11-24

Píseň: Sl45 Kdo bude v nebi žít

Text: Lk 15,18n

Haleluja. Hospodinova pravice se vyvýšila, Hospodinova pravice koná mocné činy! Haleluja. Ž 118,16

Znáte knížku Astrid Lingrenové Rasmus tulákem? Už jsem vám o ní jednou povídal. A dnes si ho připomeneme. Je o klukovi, který neměl rodiče a žil v dětském domově. To je místo, kde žijí právě děti bez rodičů. Rasmus tedy žil v takovém domově a stejně jako ostatní děti doufal, že najde domov. Nebo spíš, že domov najde jeho. Že přijedou manželé, kteří ho budou chtít. Jenže - ono to nebylo tak jednoduché. My si o Rasmusovi ještě něco musíme říct - nebo si to připomenout. On měl vlasy jako

hřebíky. Že je to nedůležité? To si nemyslete. Rasmus mě také nejlepšího přítele. Ten se jmenoval Gunnar a ten Gunnar měl zase nos jako knoflík. Že jsou to zbytečné podrobnosti? Jen poslouchejte dál.

Skutečně - do dětského domova přijížděli lidé a chtěli děti. Přijeli, prohlíželi si děti, vyptávali se na ně a pak - pak to nejšťastnější dítě odjelo s novými rodiči do nového domova. Splnil se jim sen, sen o domově. Stejný sen, jaký měl Rasmus, jaký měl Gunnar a mnoho dalších dětí.

„Představ si,“ snil třeba Emil, „kdyby mě chtěli. Já bych si tak moc přál, aby si mě vybrali.“

„Prosím tě, nic si nanamlouvej,“ zarazil ho Gunnar. „Vyberou si vždycky holku s kudrnama.“

Tady vidíte, jak důležité je být holka a mít kudrnaté vlasy.

„A ty si skutečně myslíš, že není na světě nikdo, kdo by chtěl kluka s rovnýma vlasama?“

„Všichni chtějí holky s kudrnama, jak ti říkám.“

Prostě, milé děti, Rasmus byl přesvědčený, že aby ho měl někdo rád, aby ho někdo chtěl, musí být úplně jiný, než je. Že takového, jaký je, ho nikdo nechce. To je hodně smutné. Co myslíte, je to tak, že musíme být dokonalí, aby nás mohl mít někdo rád? Myslíte, že vás mají rodiče rádi i když zlobíte nebo jste mrzutí? Je hodně důležité, co na tuto otázku odpovíme.

Píseň: 691 Tak málo přímých cest

Abychom na ni pomohli odpovědět i Rasmusovi, povíme si příběh. Příběh, který vyprávěl Ježíš z Nazareta právě kvůli odpovědi na naši otázku - musíme být dokonalí, aby nás mohl mít někdo rád? Ježíš vyprávěl o dvou bratrech a o jejich otci. Podívejme se na ně.

Kde to žili? Na statku. A na statku je život tvrdý. Musíte brzy ráno vstávat, postarat se o dobytek, pak se musíte jít na pole a tam je práce na celý den. A když už není práce na poli, tak se práce na statku vždycky najde. Práce, práce, práce, pořád dokola. Děti, přiznám se, že si to ani nedovedu představit. Nikdy jsem na statku nepracoval, byl jsem jen na brigádě, když se sklízela chmel. Je vůbec důvod v takovém prostředí plněm práce zůstat? Když se podíváte na ty dva bratry, co myslíte, poznáte, jak který na tuto otázku odpověděl?

Máte pravdu, skutečně, tomu mladšímu se už doma na statku nelíbilo...

A tak si nechal od tatínka vyplatit svůj podíl na statku, nechal pěkně tatínka i bratra pracovat a vyrazil do světa. A bylo mu to líto? No - co byste řekli? Nebylo. Ani se neohlédl.

Najednou se před mladším synem otevřel celý svět. Představte si, že byste mohli jít, kam byste chtěli. A měli byste spoustu peněz. To by se dalo dělat věci! To by se dalo nakoupit věci! Co byste si koupili?

No to je pěkné. Byli byste rozumnější, než ten mladší syn. On ty svoje peníze vlastně vyloženě rozházel. Měl pocit, že má spoustu přátel, že ho všichni obdivují, a tak hostil a hostil a užíval si a užíval a když už nic neměl, najednou neměl ani přátele.

Podívejte se na to. Takto skončil.

Pase vepře, má hlad, je sám a je mu smutno. Má hlavu v dlaních a přemýšlí a vzpomíná na domov. Ale - má ještě domov? Co myslíte? Co byste mu poradili?

Ano, ať se vrátí domů, ať se zkusí omluvit, ať poprosí za odpuštění. Třeba bude moci na rodném statku alespoň pracovat jako nádeník.

Píseň: S133 Vánoční

A skutečně, mladší syn to zkusil. Rozhodl se vrátit se domů. Víte, děti, tady ten příběh je zvláštní. Jakoby se stal veliký zázrak. Normálně by ten syn musel ještě dlouho jít a cestou by v něm narůstala nejistota, jak to vlastně dopadne, jestli ho otec nevyžene. Jestli se láska rodičů nemusí zasloužit. Jestli člověk nemusí být nejprve dokonalý, aby mohl být milován. Jestli nemusí být holka a mít kudrny, že, Rasmusi? A taková cesta není moc radostná, je plná úzkosti a pochybností. Ale v Ježíšově příběhu se stalo něco zvláštního. Sotva se mladší syn otočil k domovu, sotva se odhodlal se vrátit, už tu byl otec s otevřenou náručí. Podívejte se.

A syn už ví, že se rozhodl správně. A už se jenom diví. Diví a děkuje. Otec ho nejenom přivítal, nejenom, že mu nevynadal, on pro něj připravil hostinu, sezval sousedy, aby se radovali s ním - a oni přišli a radovali se. Protože se otcův syn vrátil domů. Protože už věděl, že má domov, ať se děje co se děje.

Toto máme vědět. To si děti pamatujte. Tento obrázek mějte před očima. Ta otevřená náruč je tu neustále. A já vám prozradím, že se to dozvěděl i Rasmus.

Začíná nový den a Rasmus cítí vůni chleba a slaniny. Bojí se, ale má hlad. Vylézá ze sena a před sebou vidí člověka, který právě jí.

„Jak se jmenuješ?“ „Rasmus, strýčku. A jak se jmenujete vy?“ „Já jsem Oskar. Tulák po ráji pozemském. A kde se tu vůbec bereš? Ty jsi utekl z domova?“ „Ne. Já teprve domov hledám. Někoho, kdo by chtěl kluka s rovnými vlasy.“

Oskar vytáhl chléb a slaninu. „Tak co, dáš si se mnou, človíčku?“ „Že nemáš domov? Tak to můžeš jít se mnou. Chceš?“

A Rasmus? Co myslíte? To víte, že chtěl. Našel přítele, našel domov. I když měl vlasy jako hřebíky.

Pane Bože, děkujeme Ti, že nás ujišťuješ o tom, že Ti patříme. Děkujeme Ti, že nás znovu a znovu učíš, že skutečná láska není ta, kterou si musíme zasloužit. Amen.

Píseň: S117 Je stále přítomná Tvoje sláva

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem! 2K 5,19n

Požehnání: Kéž rostete v milosti a v poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Jemu buď sláva nyní a až do dne věčnosti.

2Pt 3,18

Píseň: 685 I když se rozcházíme